السنة الثامنة جريدة ودادية شرقية عربية مديرها الشيخ ج سنوا ابو نظارة بباريس شارع جوفروا ماري

قيمة الاشتراك سنوي فرنك ١٥ تدفع سلفا ومع جريدة ابي نظاره والعلاوات فرنك ٢٦

متى صفت القلوب تخاوت الشعوب ثم تسلطن السلم وزالت الحروب

عدد ٧ باريس في ٢٤ ذي القعدة سنة ١٣١٦

حوامد الخليفة الاعظم

مازال الزمان متبسماً والايام في هناء وسرور والبشر يلوح على وجوه الخلائق مما يرونه ويسمعونه من حوامد الخليفة المعظم الذى له في كل يوم بل في كل ساعة اخبار تشرح القلوب وتقر النواظر وتولد الامال حتى ان الناس راوا ان الزمان عادت اليه شبوبيته وقام يرفل في حلل الحبور والافراح وينادى جميع الناس بلسان فصيح وجاش قوى «هلموا وانظروا الى صاحب السيادة السلطان بن السلطان عبد الحميد خان مد الجليل في ايامه وزاد في اعوامه الذي اسمه سيغشى جميع التواريخ ويعلو على من سلفه» كيف لا ومن تصفح الاخبار اليومية وراى عالي همته ورفيع تدبيره وصائب افعاله يكاد يغمى عليه من السرور مع الغرابة لاننا الى الان ما سمعنا بمثل هذه الهمة التى نطلب من المولى دوامها واستمرارها فانها لم تغادر امراً من الامور جليل اودق الا ولها فيه نظر دقيق وامر صائب وانظروا ايها السادة القراء دقائقه وحسن اعتنائه بالايتام والفقراء والمساكين والمقعدين من العساكر كيف امرلهم بالرواتب الدائمة المتوالية بدون انقطاع مع تخصيص محلات لائقة لهم في جهات مناسبة لاحوالهم وكيف من شفقته على ارباب القضايا امر بعدم اطالة السجن عليهم قبل الحكم وكيف امران يكون جميع مستخدمي البوليس كل فرد في اشتغاله المنوط بها وكيف اكد على الروسا بان لا يستخدموهم في احوالهم الخصوصية .

هل رايتم مثل هذا النشط وهذا الاجتهاد والرافه بالناس في من سبق ؟ والذى اراه ان هذه الدولة المباركة لا بد عن قريب بهذا الاعتناء السلطاني ان يعلو شانها وتزداد قواها وتنجذب اليها القلوب شرقاً وغرباً والشاهد على ذلك ان جميع المسلمين المتشتتين في البلاد الاوروباوية لحسن هذه الاخبار الشاهانية انجذبت قلوبهم وهاجر منهم كثير الى البلاد العثمانية وجلالة امير المومنين امر بانزالهم باماكنة تليق بهم وجلب لهم ما يشتغلون به في امور معاشهم وروينا عن «التلغرافات الجديدة» ان اليهود باوروبا ابتدوا يتحفلون ويخطبون الخطب محثين بها بعضهم بعضاً على المهاجرة الى الممالك المحروسة ليتخلصوا من الاضطهاد التعصبي الذى ثار نقعه في بعض انحاء اوروبا وارجاءها وبالفعل هاجر منهم جم غفير قاصدين التبعة العثمانية لعلمهم بعدم البحث والالتفات والتعصب في الاديان والمذاهب لانهم راوا بان كرم مولانا السلطان عز نصره لم يختص بدين ولا ملة وقصد جلالته الوحيد راحة الجميع واستقرارهم في الهناء ومنع ما يجلب لهم الاذى والكدر ولذلك راينا في زمن يسير زاد عدد النفوس سكان الاقطار العثمانية حرسها الله . وانظروا نوائح العدل والانصاف وحب الرعية كيف ان القلوب صفت لها ومع ازدياد النسمات واخراج النفقات الباهظة والرواتب الفائقة توفر في المالية العثمانية اكثر من المعهود ونقصت ديونها بخلاف الدول الاخر فانها قد ازدادت على ان المصاريف التى سمحت الدولة العثمانية بانفاقها في هذه السنين الاخيرة سوا كان في المهمات الحربية او عمارة الاساطيل الحديثة وتاسيس المكاتب في كل اقليم او ابداع تكايا الى غير ذلك توجب نقصان في الخزينة وقد رايناها ازدادت وما هذا الا من صفاء قلب مولانا الخليفة وشفقته وعلو همته ووضع الامور كلها في نظام مجيد فازدادت الاشغال وراجت المتاجر فنمت المحاصيل وعلى هذا المنوال بمشيئته تعالى

ستزداد في كل عام بل في كل يوم . ومن تصفح المقالة التي نشرتها جريدة الحاضرة يعلم عين اليقين ان الدولة العثمانية الآن بهمة مولانا الخليفة الاعظم في نمو فائق وسلوك رائق واستقبال حميد وسير سديد وقد استنسبنا نقلها هنا حتى لا يحرم القارئ من السرور والانشراح الذي يجده عند تلاوتها وها هي بحروفها

الديون العمومية العثمانية

اطلعنا على التقرير الذي اصدرته ادارة الديون العمومية في الدولة العلية عن السنة الماضية وهو يدل دلالة واضحة على انتظام الاموال الكثيرة بهمة كبار رجال الدولة الذين عرفوا ان المال هو اساس كل نجاح وان الثروة قاعدة كل عمل

والذي سرنا من التقرير المذكور ان ايرادات الدولة قد زادت عن المصاريف سبعة وثلاثين الف ليرة عثمانية مع ان المبلغ الذي كانت تدفعه ادارة الرجى قد خفض منه مبلغ ٦٧ الف ليرة وزادت النفقات واحدا وعشرين الفا

ولا يخفى ان صندوق الدين العمومي العثماني قد انشئ من منذ ست عشرة سنة غير ان الاموال العمومية لم تكن تساعد على الاقتصاد ولذلك لم يسدد من اصل الدين سوى خمسة عشر مليونا وخمسماية الف ليرة بحيث ان الدين الذي كان حال انشاء ادارة الديون العمومية ١١٦ مليونا من الليرات اصبح الآن مائة مليون وخمسمائة الف ليرة فقط

وقد تخصص مبلغ ٢٤٠٠٠٠ ليرة لمشترى القراطيس العثمانية واستهلاكها واشترت الادارة ٩١ الف سهم . ثم اضيف الى المبلغ الاصلي مبلغ ٤٠ الف ليرة فاصبح ٢٨٠٠٠٠ وهو مبلغ عظيم اذا نظرنا الى الصعوبات المالية التي صادفتها الدولة العلية العثمانية

ولكن يسرنا ان نرى الخلاف مستحكما بين مندوبي الدول على مسألة الرئاسة فان العضوين الفرنسوي والانكليزي قد استاثرا حتى الان كما اتصل بنا بالرئاسة بدون الالتفات الى شكوى زملائهما لان العضو الالماني يدعي ايضا بأن معظم الدين هو للفرنسويين والالمان والبلجيين وان الرئاسة يجب ان تعهد الى العضوين الفرنسوي والالماني على التتابع

على ان اودة التجارة الانكليزية في الآستانة تزعم ان بيد الانكليز والهولنديين سندات تبلغ الستين في المائة من اصل الدين العثماني

وقد عهد الى العضو الايطالي والعضو الفرنسوي ان ينظرا في مسألة الرئاسة ويعرضاها مع ما يريانه موافقا فارتأى العضو الايطالي وجوب تبادل الرئاسة بين كل الاعضاء على مدار السنة فلم يرق هذا الراي كثيرا لانه سيوجب مشاكل عظيمة ويكون سببا في تعطيل الاعمال وزيادة الارتباك

ومسألة الرئاسة هذه مسألة عرضية والمهم هو ان نعرف حالة مالية الدولة وهي حالة موجبة للسرور كما راى القراء من فصاحة هذه الارقام

ايطاليا في الصين

الذي يلوح من قرائن الاحوال ان المقادير ابت الا معاكسة ايطاليا في تنفيذ اغراضها في مجاراة الدول العظام في مضمار الاستعمار فانها بعد ان ظهرت من اطماعها في افريقيا بهزيمة عادوه في بلاد الحبشة اصبحت الآن رغما على تزلفها لانكلترا تعاني من المشاكل اشكالا ومن الموانع الوانا في ترويج سياستها بالصين فعزلت اخيرا الكوماندتور مارتينو سفيرها ببكين واوكلت اتمام المذاكرات الى سفير انكلترا بها للحصول على تبوء مرسى سانمون من حكومة الصين وجهزت اسطولا بعثت به الى المياه الصينية لارهاب ملكة الصين ورجال دولتها وجبرهم على الانصياع الى مرغوبها واعتمدت على اعتضاد انكلترا لها في نيل هذا المرغوب ولكن انكلترا اجابت صديقتها الايطالية بان عهد الوداد لا يبلغ بها الى تجريد سيفها للاخذ بيدها في هذا المشروع الخطير بل حذرتها من ان تركب هذا المركب الخشن الذي ربما اوقعها في مشاكل لا تسمح بتذليلها حالتها اما من حكومة الصين فقد كشرت عن نياب الكثة بعد الدهشة وعزمت على دحض مطلوب ايطاليا فقد جاء في خبر من برلين ان محرر البوسط تقابل مع سفير الصين ببرلين وسأله عن مقاصد دولته مع ايطاليا لو تقوم باعمال حربية لنيل بغيتها منها فصرح بان ايطاليا لا تحصل على خليج سان مون وان لها ان تروج تجارتها في ممالك الصين كما شاءت ولكن دولة الصين آلت على نفسها ان لم تتجاوز في المستقبل عن شبر من املاكها لدى دولة اجنبية ولو بطريق الاجارة واردف السفير ذلك بقوله ان لا اصل لما اشاعته الجرائد الاجنبية من ان الجابون هي التي حثت الحكومة الصينية على معاكسة ايطاليا (الجامعة)

ايام العمر

والمستقبل خارج عن يد الانسان خاف عليه وهو في خفائه عنا وبعده عن ملك يدنا كخفاء النكت السوداء التي اكتشفها هرشل في قرص الشمس وبعده عن ملك يدنا كبعدها عنا (وما تدري نفس ماذا تكسب غدا وما تدري نفس بأي ارض تموت) ولكن من سوء حظ الانسان ونكد عيشه انه ينسى الماضي ويذهل عن

LES DISCOURS D'ABOU NADDARA

Le Cheikh a pris la parole deux fois le 26 mars : à midi, au banquet de la Presse Suburbaine, présidé par M. Lockroy, Ministre de la Marine, et à 3 heures, à la fête militaire de la 16e section des Vétérans, présidée par M. le Dr Albert Méquit, et aussi au banquet de la Presse Coloniale et des Explorateurs Français, présidé par M. Etienne, député d'Oran, ancien Sous-Secrétaire d'Etat aux Colonies. La partie politique de ces trois discours d'Abou Naddara est résumée dans notre article de fond : « L'arrangement Franco-Anglais. »

Voici deux des pièces de vers que le Cheikh a improvisées dans ces occasions :

Au banquet de la Presse Coloniale et des Explorateurs Français

Sait-on pourquoi de joie immense,
Je sens ce soir mon cœur si plein ?
C'est parce qu'un grand fils de France
Je célèbre en Monsieur Guillain.

Ce Ministre m'est sympathique,
D'abord parce qu'il est charmant ;
Puis, parce qu'aux pays d'Afrique
Il fait du bien sans précédent.

Il y répand l'instruction ;
L'agriculture, il l'encourage
Et rend ainsi sa nation
Digne de respect et d'hommage.

Au nom des peuples d'Orient
Qui d'âme et cœur aiment la France,
Je bois au Ministre éminent,
Dont nous regrettons tous l'absence.

Au banquet de la Presse suburbaine.

Pour moi c'est une bonne aubaine
D'être au milieu de gens de cœur.
Merci donc, Presse Suburbaine,
Qui m'accordes ce grand bonheur.

Quitte, ô Muse, ton Nil, ta plaine
Que désole l'envahisseur
Et viens sur les bords de la Seine
Chanter la France avec ardeur.

L'Egypte aime cette Puissance
Autant qu'elle exècre Albion,
L'une, veut son indépendance,

L'autre, veut sa soumission
Buvons donc, ô Muse, à la France,
La généreuse nation.

" LE 1900 "

Au nom de nos lecteurs, nous remercions sincèrement nos chers confrères et excellents amis, MM. Paul Bischoff et Georges Dupuich, directeur et rédacteur en chef de l'élégante revue illustré « 1900 », organe des Expositions, 23, boulevard des Italiens, pour la grande faveur qu'ils nous font, de mettre à notre disposition les beaux clichés des vues de l'Exposition de 1900, qui paraissent dans leur importante revue bi-mensuelle sus louée. Nous parlerons de cette intéressante publication dans nos prochains numéros.

A. N.

FATALISME MUSULMAN

dédié à mon frère aimé Essayed Aly Abdul-Wahab, de Tunis.

En Occident, l'immense majorité du public ne connaît encore l'Islam et les Musulmans que d'après les dires de leurs détracteurs, soit ignorants, soit de mauvaise foi.

Parmi toutes les accusations dont on accable la plus purement monothéiste des religions et ses adeptes, celle de " fanatisme aveugle et sanguinaire " est la plus odieuse et pourtant la plus souvent rééditée. D'autres que moi, plus autorisés, en ont déjà fait justice.

Je n'aborderai donc pas aujourd'hui cette question. Je me contenterai de dire quelques mots sur une autre accusation portée très souvent contre l'Islam : celle de prêcher un fatalisme abrutissant engendrant l'inaction et l'ignorance... Mais ce n'est pas tout ! Il s'est trouvé des gens pour oser attribuer aux Musulmans le trait suivant, si odieux et si sinistrement ridicule : " les Musulmans commettent *toutes sortes de crimes*, et s'en excusent ensuite en disant « Dieu l'a ainsi voulu. »

Ceux qui ont inventé cette triste calomnie ignoraient sans doute qu'un Musulman criminel qui oserait attribuer à Dieu la responsabilité de ses crimes serait, aux yeux de tous les Croyants, coupable d'un nouveau crime — celui de blasphème.

Le fatalisme Musulman n'est point un dogme excusant les coupables, prêchant l'ignorance, le vice et la paresse.

Le fatalisme Islamique apprend aux Croyants à envisager les choses de ce monde sans colère et sans révolte, à ne point se désespérer en face des malheurs inévitables de la vie tels que la maladie, la perte ou l'absence des biens terrestres, la séparation d'avec ceux qui nous sont chers et enfin, pour nous et pour nos proches, la mort.

A différentes époques, la doctrine fataliste ainsi comprise a été exprimée par les grands poètes philosophes de l'Islam.

L'un d'eux a dit :

« La fortune et la famille ne sont qu'un dépôt. Or, viendra certainement un jour où tu rendras ce dépôt. »

Un tel « fatalisme » n'est-il pas beau ?

De jour en jour, plus la vie occidentale s'assombrit, plus les âmes perdent courage ou se révoltent devant la douleur qui, comme la joie, n'est que l'une des innombrables formes de la vie.

Combien de savoir et d'intelligence perdus en vain ! Combien d'éloquence dépensée en de stériles diatribes contre la vie ! Combien de force morale et de courage employés au suicide — afin de hâter de quelques années — qui sait ? de quelques heures peut-être ! — la mort !

Après tout cela, qui oserait condamner ou railler le vrai Croyant qui, contemplant la tombe fraîchement remblayée où vient de sombrer pour jamais tout ce qu'il avait de plus cher et de plus adoré, dit en toute sincérité : « C'est la Destinée Divine, la même pour toutes les créatures », et s'éloigne, résigné et serein, pour retourner à sa tâche quotidienne, en attendant l'*heure de son destin* ?

Le grand Prophète de l'Islam, — le salut et la paix sont sur lui, — a dit : « Ne vous affligez donc pas de ce qui vous échappe, ni ne vous réjouissez outre mesure de ce qui vous arrive ».

N. PODOLINSKY.

الحاضر وينصرف كله الى هذا المستقبل فيعيش فى الوهم الباطل حتى تدركه منيته

وترى الواحد منا اذا اضطجع فوق سريره فتح لعينيه باب الخلود فلج فيما لا ينتهى من الآمال والاماني وتراه فى سعيه فى نهاره يخرب بيده بناء عمره فيقتل لذة العيش ارتكانا على المستقبل ويحرم نفسه ويهون عليها انواع الشقاء فى الحصول على اضعاف اللذة التى حرم نفسه منها . فيبيع الحقيقة بالوهم لو كان مستقبل العمر مضمونا ونعيم العيش فيه محققا لكان من العبث وافن الرأي ان يشتغل الانسان بشئ قبل حدوثه ويرمي بما فى يده من الوقت الحاضر هباء منثورا فما بالك والمستقبل مجهول موهوم والعيش فيه مغيب مكتوم

ومازال الانسان يعيش فى الوهم الباطل حتى يدركه الاجل الحق فيموت وهو لم يعش بعد وقد القت الحكمة على لسان قدماء الرومانيين فى تعبيرهم فى لغتهم فانهم اذا عبروا عن الميت لا يقولون مات فلان وانما يقولون عاش فلان . وقد بلغ تهالك الناس وتغابنهم فى التطلع الى المستقبل والتعلق به الى ان كادوا يصلون اعناقهم المشرئبة اليه بالعوالي والرماح كما قال المعري فى وصف الابل عند تطلعها الى البرق حنينا الى : وطانها

اذا غاب عنها سرها او روسها   تداليه فى روس عوالى

او كما وصفهم احد فلاسفة هذا القرن بقوله .. وقد افرط الناس فى التعلق بالمستقبل حتى اشبهوا حمير ايطاليا يضع سائقها لحثها على السير حزمة من الحشيش فى عود يربطه امام اعينها لتراه فهي تدأب فى الاسراع لتصل اليه وما هى بواصلة اليه . ومن المتهالكين على المستقبل هولاء الذين تراهم يشتغلون فى البورصة فانهم يخسرون ايامهم بالرضا منهم حتى يتمنى احدهم ان يسقط من عمره مثلا شهر مارس ليأتيه شهر ابريل فيربح فيه ما قدّره فى خياله من صعود الاسعار وربما جاء الشهر المتمنى على غير ما قدّر وحسب فيقع المسكين فى خسارتين خسارة عمره وخسارة ماله . وانك لتجد وجوه هولاء المنهمكين قد علاها اصفرار الذهب الذى يطلبونه وقلوبهم قد اعتراها الاضطراب بين اسلاك البرق الذى ينتظرونه . وقد حكى لي صاحب انه رأى روتشلد ملك البورصه كما يقولون قام من فوق مائدته ثلاث مرات ليكلم سماسرته فهل كان له لذة من طعامه الذى كان يأكله متقطعا ؟

وقس على ذلك الذين يلعبون القمار والميسر فانهم ان ربحوا فقليل ما هم فقد اضاعوا اوقاتهم وافسدوا امزجتهم بالعلل والامراض ولم يحيوا الا هم فى الحياة . ومنهم الذين يفرطون فى الانتظار فانك اذا تكلمت مع بعض المنتظرين لسفاسف الامور لم يفهمك لموت حواسه بالانتظار . فهولاء ماتوا فى الحاضر لتخيل الحياة فى المستقبل فاذا جاءهم المستقبل صار حاضرا وتعلقوا بمستقبل آخر فتذهب حياتهم فى هذا الموت الحقيقي (مصباح الشرق)

HUITIÈME ANNÉE

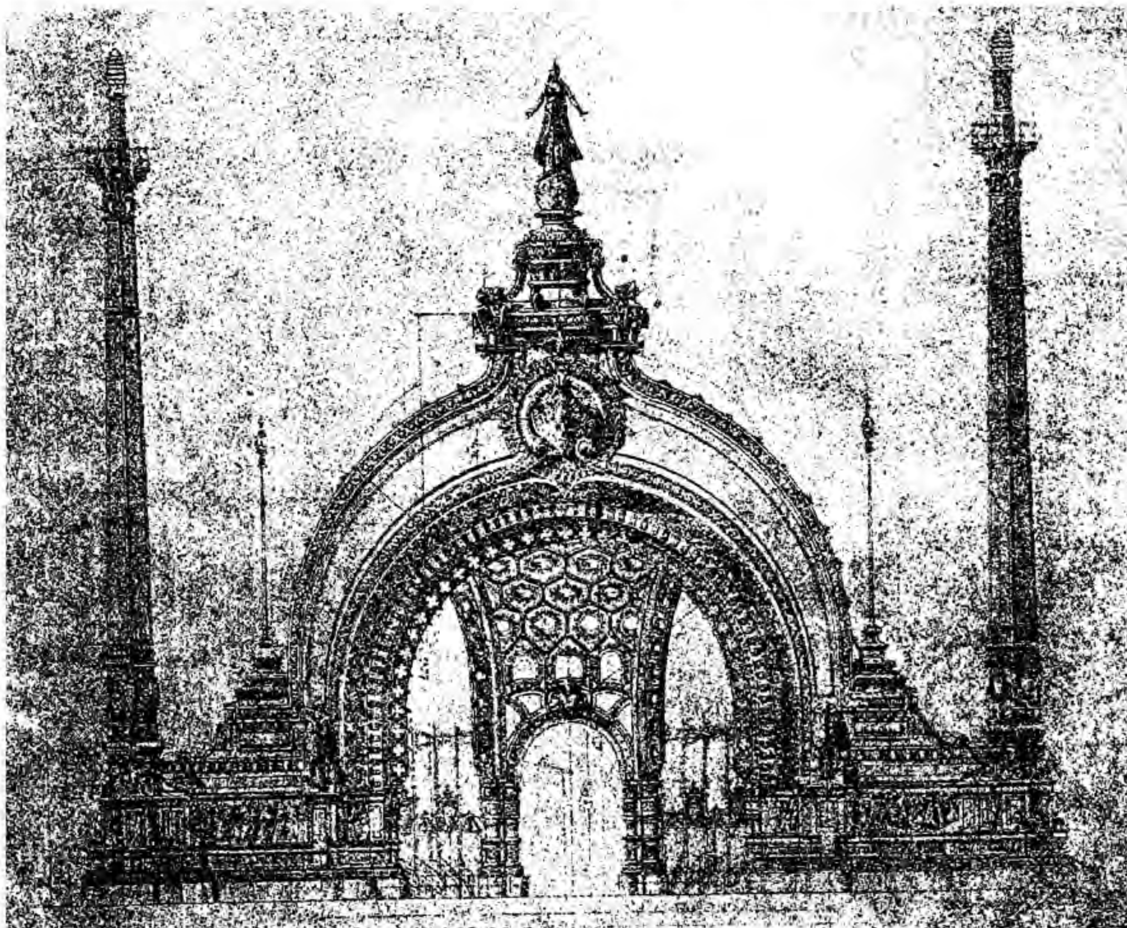
FONDATEUR
Directeur et Rédacteur en Chef
J. SANUA ABOU NADDARA
6, Rue Geoffroy-Marie, PARIS

L'Attawadod d'Abou Naddara

(Si les peuples fraternisaient, la paix serait universelle).

N° 3. — 5 Avril 1899

ABONNEMENTS :
Un An. . . . . 15f »
Avec le *Journal d'Abou Naddara* et Suppléments 25 »

رسم الباب الكبير LA PORTE MONUMENTALE DE L'EXPOSITION DE 1900 لدخول معرض باريس القادم

L'ARRANGEMENT ANGLO-FRANÇAIS

Au point de vue philanthropique, nous ne pouvons voir qu'avec satisfaction l'arrangement conclu entre Lord Salisbury et S. E. M. Cambon, pour délimiter les possessions anglaises dans le Haut-Nil : toute convention qui évite une guerre est une chose louable et nous sommes d'avis qu'un mauvais compromis est préférable à la meilleure des victoires.

Mais, comme Egyptien et comme Ottoman, nous nous sentons attristé en considérant avec quelle désinvolture l'Agleterre et la France disposent de territoires qui ne leur appartiennent pas. En définitive, la nouvelle convention se résume en un partage de la Haute-Egypte, province de l'Empire Ottoman, qui fait les frais de la solution amiable.

Au point de vue du droit international, si quelque nation européenne pouvait élever des prétentions sur le Bahr el Gazal, c'était la France, puisqu'elle occupait effectivement certains points de la région. Nous nous demandons sur quel principe l'Angleterre s'appuie pour revendiquer ces territoires ? Ce ne peut être sur son rôle d'occupante dans la Basse-Egypte, puisque cette qualité lui a toujours été déniée par la Turquie, puissance souveraine, et par les autres puissances.

En réalité, le nouvel arrangement est lamentable : 1° parcequ'il tend à confirmer le privilège que s'arroge l'Angleterre de représenter l'Egypte et de la défendre malgré elle ; 2° parce qu'en consacrant d'une manière définitive et officielle la suprématie anglaise dans le Darfour et le Bahr el Gazal, il rend illusoires et stériles toutes les réserves qu'on prétend avoir faites au sujet de l'intrusion britannique dans la Basse-Egypte. Nous ne nous étonnons guère que Lord Salisbury ait aussi facilement consenti à laisser dans l'ombre le règlement de la question égyptienne elle-même : les Anglais sont des gens pratiques et ils ont parfaitement compris qu'en obtenant le droit de s'installer en maitres dans le Haut-Nil, ils annihilaient, du même coup, toutes les réclamations qu'on pourrait encore formuler contre leur protectorat plus ou moins contesté au Caire et à Alexandrie ; 3° parce que la compensation imaginée par l'Angleterre pour dédommager la France, consiste à accorder à celle-ci le Wadaï, le Garrem, le Tibesté, c'est-à-dire des provinces qui, à aucun titre, n'appartiennent à la Grande-Bretagne et dont elle n'a pas le droit de disposer. Le Wadaï fait partie de l'ancienne Egypte ; le Tibesté ou Tou forme l'*Hinterland* de la Tripolitaine et, par conséquent, ces régions constituent des dépendances de l'Empire Ottoman. Très perfidement, l'Angleterre espère ainsi préparer des conflits dans l'avenir entre la France et la Turquie à propos de la Tripolitaine et aviver la jalousie entre la France et l'Italie qui convoite Tripoli avec autant d'ardeur qu'elle désirait jadis Tunis.

Nous ne voulons pas diminuer la satisfaction que révèlent les notes officieuses communiquées aux journaux de Paris par la diplomatie française et nous admettons très volontiers que la situation était devenue si tendue, si périlleuse qu'acune solution meilleure n'était possible. On a sans doute tiré le parti le moins mauvais d'une position très désavantageuse. Soit !

Mais, comme Ottoman, nous avons le devoir de signaler et de regretter les conséquences actuelles et futures d'une convention hâtivement bâclée, et qui atteste de nouveau la fâcheuse tendance de certains Etats européens à vouloir régler à leur gré les affaires de l'Empire Ottoman. Nous en avons eu déjà des exemples en Crète ; en voici un nouveau dans le Haut-Nil ; demain, ce seront les peuples des Balkans qui réclameront à leur tour une intervention du même genre.

Nous le répétons : tout acte politique, qui tend à diminuer l'autorité de S. M. I. le Sultan, même dans ses provinces les plus éloignées de son vaste Empire, est un acte malencontreux, car il aura pour conséquence fatale de donner carrière aux jalousies et intrigues parmi les nations européennes qui aspirent à jouer un rôle en Orient. L'Empereur des Ottomans est le modérateur habile et nécessaire qui tient en respect ces ambitions rivales et tout ce que l'on tentera de faire sans lui ou contre lui, est destiné à avoir des résultats funestes.

On nous annonce que l'Angleterre, après ce grand succès, fait de grands efforts pour se rapprocher de S. M. I. le Sultan et lui attester sa bonne volonté et sa loyale amitié. Lord Rosebery est à Constantinople, le Prince de Galles songe à y aller. Nous voulons croire que ces avances britanniques sont sincères et qu'elles ne se borneront pas à de vaines et équivoques protestations ; sans quoi nous serions porté à penser que l'Angleterre cherche l'amitié de la Turquie, surtout par crainte de la Russie, dont les rapides succès en Asie lui causent de sérieuses appréhensions.

L'Angleterre paraît-il, a donné à S. M. I. le Sultan, des assurances au sujet du Yémen et de la Macédoine ; nous comptons qu'elle tiendra aussi à prouver son parfait désintéressement en Crète et à ne jamais renouveler ses tristes intrigues d'agent provocateur parmi les populations arméniennes d'Anatolie.

PARIS. IMP. G. LEFEBVRE, 5 & 7. RUE CLAUDE VELLEFAUX. *Le Gérant*, G. LEFEBVRE.

T. S. V. P.